

Koliko je vredno življenje?

Preprosto vprašanje, kajne? Pa je res?

Je samoumevno? Ga lahko kupimo?

Lahko kupimo spomine?

Smeh. Solze. Objeme.

Lahko kupimo občutke?

Vrednost življenja nima prave mere.

Nima cene.

Nima menjalnega tečaja.

Življenje je neprecenljivo.

A tega se pogosto zavedamo takrat, ko ga več ni.

Ko odide.

Tiho.

In za vedno.

Takrat mu merimo vrednost. S tem, ko ga pogrešamo.

... pogrešamo pogled, nasmeh, poljub, objem.

Pogrešamo že samo to, da je.

Četudi bi nam v tistem trenutku šel blazno na živce in bi nas s svojo čudno lastnostjo jezil.

A zdaj to ne bi bilo pomembno. Vse bi dali, da bi bil spet tu.

Pa ga več ni. Nikoli več ga ne bo.

In razlog ... tako zelo bizaren.

Tako zelo brezvezen.

Tako zelo nepotreben.

Zato toliko bolj boli.

Ker bi to lahko preprečili.

Živimo v skupnosti. Drug z drugim. Drug ob drugem.

Drug na drugega vplivamo in drug drugega spreminjamo.

Zato obstajajo pravila.

Da se v skupnosti naučimo sobivati, prilagajati, skrbeti zase in za druge.

Vsi kreiramo našo realnost.

Vsi smo del življenja, ki se dogaja okoli nas.

Zato je zavedanje o tem, kak vpliv ima vsak od nas na okolico, izjemno pomembno.

Vsako naše ravnanje na nekoga vpliva; v dobrem in slabem.

Vsi za seboj puščamo sledi.

Zato so dogodki, kot je današnji, nujni in potrebni, da ne pozabimo; da se vedno znova spominjamo.

Da ne ponavljamo napak in da iz preteklosti rastemo.

Obeležujemo dan spomina na žrtve prometnih nesreč. Dan spomina na vse tiste, ki so nas tragično zapustili in na vse, ki so jih nesreče zaznamovale za celo življenje.

Dan spomina na vse, ki kljub temu, da jih med nami več ni, živijo naprej. V naših srcih, spominih; na vse, h katerim se v naših mislih vedno znova vračamo in jih objokujemo.

Jih pogrešamo vsak dan, sleherni trenutek.

Zakaj? Vedno znova se sprašujemo: Zakaj?

Za večino teh nesreč in nepotrebnih žrtev je kriva malomarnost, nespoštljivost in sebičnost.

Ne hitrost, ampak noga, ki pritiska na gas.

Ne telefon, ampak oči, ki ga gledajo.

Ne sms-i, ampak roke, ki ga pišejo.

Ne alkohol, ampak usta, ki ga pijejo.

Izbira je. Obstaja.

Vsakič. Vedno znova.

Ko voziš, vozi.

Ne piši sporočil.

Ne glej v telefon.

Ne hiti. Vse počaka.

Ne pij, kadar voziš.

Ne vozi, kadar piješ.

Nihče nima pravice vzeti življenja drugemu in uničiti življenj tistim, ki ostajajo za njim. Tudi svojim bližnjim.

Ena nesmiselna poteza ne vzame samo enega, ampak številna življenja.

Tako zelo enostavno je. Nobene velike znanosti. Le zdrava kmečka pamet in spoštljiv odnos do sočloveka, do skupnosti.

Samo spoštovanje drug drugega nas dela čuječe in občutljive za priznavanje drugim, da so pomembni, da štejejo, da so njihova življenja vredna.

Izgovorov za uničenje življenj ni. Jih ne sme biti.

Ali je alkohol v primeru prometne nesreče s smrtnim izidom orožje za izvedbo naklepnega umora ali zgolj potuha za nepojmljivo opravičevanje dejanja uboja zaradi stanja zmanjšane prištevnosti?

Sliši se kruto, da smo vinjeni za volanom potencialni morilci. Toda - ali ni bolj kruto od tega to, da smo zaradi alkohola nekoga oropali življenja. Da smo nekomu vzeli bližnjega, najdražjega, da smo v trenutku, v eni sami sekundi nekomu odvzeli vse sanje in upe.

Slogan letošnjega dne se glasi »Spominjajmo se, pomagajmo si, ukrepajmo.«

Da se ne bi rabili spominjati, da ne bi rabili pomagati žrtvam prometnih nesreč in svojcem umrlih, ukrepajmo.

Ker lahko.

Odločitve so naše.

Sleherno življenje šteje.

Nimamo pravice jemati življenj.

Nimamo.

Zato naslednjič, preden sedete v svoje vozilo, preden spijete kozarec preveč ali preden napišete samo še tisti en kratki sms, preden pritisnete na gas, ker se vam tako zelo mudi, premislite ...

Raje ustnice namenite poljubom.

Roke objemom.

Noge plesu.

In pogled ljubljenu.

Čuvajmo drug drugega.

Odvzeto življenje nima popravnega izpita.